

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

EFTA-DOMSTOLEN

Anmodning om en rådgivende udtalelse fra EFTA-Domstolen indgivet af Norges Høyesterett den 27. marts 2020 i sagen Anniken Jenny Lindberg mod den norske regering

(Sag E-3/20)

(2020/C 275/02)

Norges Høyesterett (den øverste retsinstans i Norge) har ved skrivelse af 27. marts 2020, som indgik til EFTA-Domstolen den 14. april 2020, anmodet om en rådgivende udtalelse om nedenstående spørgsmål i sagen Anniken Jenny Lindberg mod den norske regering:

Artikel 21 i direktivet om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer

1. Skal artikel 21, stk. 1, i direktivet om erhvervsmæssige kvalifikationer fortolkes således, at værtsstaten i hvert enkelt tilfælde kan kræve, at ansøgeren fremlægger både de relevante »uddannelsesbeviser«, der er anført i direktivets bilag V, punkt 5.3.2, søjle 2, og de »certifikater«, som værtsstaten eventuelt har anført i søjle 4 for det pågældende erhverv, eller skal udtrykket »i givet fald« fortolkes således, at det er værtsstaten, der skal afgøre, om den i givet fald kræver de anførte certifikater forelagt i en given sag?

Hvis udtrykket »i givet fald« skal fortolkes således, at det er værtsstaten, der skal afgøre, om den i givet fald kræver de anførte certifikater forelagt i en given sag:

2. Hvad er den retlige vurdering, og hvilke faktorer vil være juridisk relevante ved afgørelsen af, om anførte certifikater »i givet fald« kan kræves forelagt?

3. Har det nogen betydning, hvis uddannelsesbeviset alene dokumenterer uddannelse, som anses for at opfylde de i direktivets artikel 34, stk. 2, fastsatte mindstekrav, og det certifikat, der ikke kan forelægges, vedrører postgraduat praktik?

Rettigheder i henhold til EØS-aftalens hoveddel

1. Er værtsstaten forpligtet til at behandle ansøgningen om anerkendelse i henhold til EØS-aftalens artikel 28 og 31, hvis en ansøger med en uddannelse fra en medlemsstat, der har harmoniserede mindstekrav til uddannelser for et erhverv, ikke opfylder betingelserne for anerkendelse i henhold til artikel 21 eller artikel 10 i direktivet om erhvervsmæssige kvalifikationer?

Hvis ja:

2. Hvad er den retlige vurdering, og hvad er de juridisk relevante faktorer i forbindelse med afgørelsen af, om en sådan ansøger kan aflede yderligere rettigheder i henhold til EØS-aftalens artikel 28 eller 31?

3. Hvilken betydning har den omstændighed, at en ansøger ikke har et certifikat for postgraduat praktik, som anført af hjemstaten i direktivet om erhvervs-mæssige kvalifikationer, bilag V, punkt 5.3.2, søjle 4, hvis værtsstaten ikke kræver postgraduat praksis for ansøgere, som er uddannet i værtsstaten, og den uddannelse, som ansøgeren har afsluttet, anses for at svare til den uddannelse, der tilbydes i værtsstaten?

4. Kan det kræves, at en ansøger gives fulde rettigheder i værtsstaten, hvis det uddannelsesbevis, som ansøgeren kan forelægge, ikke giver vedkommende tilsvarende erhvervs-mæssige rettigheder i hjemstaten?
